

Névtelen levél

A munkaidő lejárta előtt a főnök az irodájába hívatta.

„Nem hívnám, de minden munkásunk kapott egy ilyen levelet”, mondta.

Áthajolt az asztalon, és egy papírlapot nyújtott felé.

Sárga szöveghelyezéssel néhány mondatrészlet volt megjelölve:

„...a nemzet irodalmi nagyjainak elutasítása... istenkáromló magatartás az egyházzal szemben... gyűlöli saját nemzetét, és mindent ami hozzá tartozik... a haza a szülőt szimbolizálja... bosszú az apjának, aki túl korán elhagyta...”

A levél egy figyelmeztetéssel fejeződött:

„Figyeljenek erre a nőre. Mindenre képes.”

A kinyomtatott e-mail szemmel láthatóan órá vonatkozott.

Nem volt rajta aláírás, ismeretlen címről küldték.

„Minden nap kapunk ilyen levelet. Miről van szó?”, kérdezte a főnök.

„Valószínűleg a volt pszichiáterem irkálja”, mondta, és visszaadta a papírt. „Bosszú a sikertelen udvarlásért.”

Felállt, és az ajtó felé indult.

„És maga”, megállt, és egyenesen a főnöke szemébe nézett. „Magától egy kicsivel több szakmaiságot vártam volna. A névtelen leveleket minden civilizált országban a szemetesbe dobják.”

Otthagya, hadd piruljon.

Délután a tarantulájával játszott, és elmesélte férjének a történeteket.

„Ki írhatja ezeket a leveleket?”, kérdezte az.

„Én írom.”

„Te?!”

„Nagyon unatkozom. Az emberek olyan hülyék és unalmasak.”

Megragadta a tarantulát, amely már a hajában volt, és a kezére tette.

A pók gyorsan felszaladt a vállára, és ott megállt.

„Vigyázz, nehogy megcsípjén”, mondta a férfi.

„Nem veszélyes, olyan, mintha egy darázs csípne meg. Nem ez lenne az első eset.”

„Mindegy, vigyázz. Estére színházba megyünk.”

„Tudom. A különleges ruhámat veszem fel. Szóhoz sem fognak jutni.”
„Az a ruha tényleg nagyon szép.”
„Remélem, mindenki ott lesz.”
„Valószínűleg, ma premier lesz.”
„Vigyél el, kedves. Mutassuk meg azoknak az embereknek, kik vagyunk.”

Üvölteni kezd

A tizenötödik emeleten beszáll a liftbe.
Elgondolkodva nem veszi észre a vizet, amely a falakról ömlik.
Szórakozottan megnyomja a földszint gombját.
Az alumínium ajtószárnyak hangtalanul becsukódnak, és a lift elindul felfelé.
Zavartan forgolódni kezd.
Az épületnek tizenöt emelete van; a legfelsőn szállt be.
Hátát ösztönösen a falnak veti.
Csak most veszi észre a vizet, ahogy nedves lesz a háta.
Elszörnyülködve nézi a zsíros zöldes folyadékot, ami a testén folyik.
Üvölteni kezd.
A lift hangszórójából gyermekhangok hallatszanak.
Halk gyermekmoraj.
Úgy érzi, megbolondul.
Kezével befogja a fülét.
A tükörben ekkor megpillant egy strandot.
Az eső a fenyőerdő felé vezető kavicsos utat veri.
Egy madársereget lát, ahogy leszáll a fenyők ágaira.
Mozdulatlanul ülnek, amíg tollaik porcelánná nem válnak.
A porcelánpáncél fojtásában egyenként a földre hullnak.
A tükörben döglött madarak helyett újra önmagát látja.
A lift megáll.
Reszket a félelemtől, míg arra vár, hogy kinyíljon az ajtó.
Arra vágyik, hogy mielőbb elhagyja ezt az átkozott ketrecet.
A tükörben megnyílik az ajtó.
Újra ugyanazt a kavicsos utat látja.
Valami meglöki, és rálép.
Az erdő felé fut.
Alkonyatig a döglött madarakat szedegeti.
Kezét pikkelyek borítják.
Csillog a szürke, savas égből hulló apró csöppek alatt.

Ártatlanság védelem nélkül

A harmadik sikertelen öngyilkossági kísérlet után ismét kórházba került.

A pszichiáter hosszasan beszélgetett vele.

Mesélt neki a gyerekkoráról, a nagyanyjáról és az anyjáról, akik felnévelték.

(A nagyanyja és az anyja sokat beszélt neki Istenről, az Ő jóságáról és a megbocsátásról, azokról a cselekedeteiről, amiket az emberek között járva véghezvitt.)

Mesélt neki az apjáról, aki öngyilkos lett, és akit nem is ismert.

Elmesélte azt is, hogy sohasem hitt a nagyanyjának és az anyjának.

Elmesélte, hogy sohasem bocsátott meg az apjának.

Elmesélte, hogy utálja az embereket, és már tizenöt éves korában kijelölte pontos célját.

Elmesélte, hogy éveket töltött olvasással és várakozással egy olyan valakire, aki segítene az elképzelései megvalósításában.

És egy nap meglátta a kórház parkjában.

Egy padon ült pizsamában, kezében egy verseskötettel.

Hosszú haja volt, szakálla és aszott arca.

Csendben melléereszkedett, és a hóna alá nyúlt.

A férfi a költészetéről beszélt neki, és egy egy lábú békáról, akivel egyik utazása során találkozott.

A legkisebb gyanú nélkül besétált a ketreche, amit előkészített számára.

Próbálg meg szellemes lenni

Ó, kedves patetikus költőcském, úgy megleptél. Ki ír manapság levelet papírra? Nem mondom, hogy nem tetszett, és hogy egy pillanatra nem éreztem magam egy tizenkilencedik századi francia regény hősnőjének, de a levél minden szava téves. Nem szeretem a gyerekeket. Nem is szeretnék. Nem hiszek a szerelemben! A reményben! A kapcsolatokban! Megvetem a vallást! Nem kell senki, hogy megszabadítson. Neked nagyobb szükség van a megváltásra. A te korodban nem lehet naivnak lenni. Hogy higgyek neked? Gyenge vagy, ha ennyire tudsz lelkesedni. Habár, van benned valami gyerekes becsületesség. Csak ezért kapsz egy esélyt. Ha készen állsz, látogass meg. A címet tudod. Virágot nem muszáj hoznod.

Az apamadár gyertyát gyújtott

A magasból kémlelte a várost.
Tekintetét az egyik épület elvarázsolt tetője vonta magára.
Közelebb ereszkedett.
A tetőn egy medencét, egy faházat és egy nyári konyhát pillantott meg.
Az egész együtttest téglafal fogta közre.
Lassan leereszkedett, és a faház ablakához lopakodott.
Kíváncsi volt arra, ki lakik ilyen titokzatos helyen, amit csak felülről lehet meglátni.
Egy madárcsaládot pillantott meg: apát, anyát és egy gyermeket.
Úgy voltak öltözve, mint az emberek.
Az asztal körül ültek, amelyen egy virágkoszorú hevert.
A gyertyákat meggyújtották.
Úgy tűnt, mintha az egész család sírna.
A madarak nem sírnak, futott át az agyán, de tisztán látta a könnyeket a szemükben.
Valamilyen valóságshow-t néztek, amelyben ő is részt vett.
Látta magát, ahogy alszik, felkel, elkészül, munkába indul.
Este egy vékony, hosszú hajú férfi várta, aki megcsókolta az ajtóban.
A valós életben nem volt sem barátja, sem férje.
Ki lehetett az, aki megcsókolta?
Kíváncsi volt, nagyon kíváncsi.
Igyekezett megállapítani a férfi kilétét, de a képernyő elsötétedett.
A madárapa kikapcsolta a tévét.
Az egész család az ablak felé fordult, amelyiken benézett.
Tíz másodpercig mozdulatlanul álltak.
Kedvesen tudtára adták, hogy távozzon.
Tudták, hogy figyelni őket.

Holtak, bábuk, magány

Több száz hullával körülvéve a hátralévő évekre gondolt.

Visszaemlékezett arra a pillanatra, amikor minden elkezdett széthullani.

Éjszakánként a környező épületek kivilágított ablakait bámulta.

Néha úgy tűnt, ez hasznosabb, mint a holtakkal való beszélgetés.

Véletlenszerűen váltogatta a tévécsatornákat.

„Megtanultam, hogy ne ítélek mások felett”, mondta egy bábu a tévében, és kacsintott.

(Úgy tűnt, mintha nem csak egy báburól lenne szó, aki szavakat mond.)

A világ egy butuska, erősen menstruáló, kiütéses tinédzserré vált.

Nem volt kivel beszélnie, csak a holtak.

És ők folyamatosan ugyanazt ismételték.